

På Kronhjortejagt i Polen

Hver gang jeg lukker øjnene, hører jeg "vent, vent". I slowmotion ser jeg den store hjort elegant løbe af sted hen over brakmarken med lange skridt. Da den står stille ude på ca. 80 meter, drejer den hovedet imod mig, og den ser enorm ud. Så skyder jeg.....eller det vil sige, jeg har fornemmelsen af at sætte skulderen mod skæftet for at tage imod skuddet, men vågner så op med fornemmelsen af at falde forud i sengen.

Det hele startede med et godt tilbud på hjortejagt i Polen. Niels behøvede ikke presse særlig meget, for at få mig til at søge 2 ekstra fridage, så vi kunne tage af sted fredag og komme hjem mandag aften. Det var første gang vi tog af sted på den måde, og vi var meget spændt på, hvad det egentlig var, vi havde sagt ja til. Da vi nåede stedet, hvor vi skulle bo hos tolken, var klokken 16, og der sad vores 2 jægere, præsidenten for jagtkonsortiet, overjægeren og tolken rundt om spisebordet og ventede på os. Vi fik lige 10 minutter til at vaske fingre, som tolken sagde, og så var middagsmaden sat på bordet. Om vi ville på jagt den aften???? Jo selvfølgelig, der var ingen tid at spille, den store hjort ventede et sted derude. Desværre var det alt for varmt, så de brølede ikke, som vi havde regnet med, men det skulle jo forsøges.

Maden blev vist slugt lidt hurtigt, og så var det bare om at få riflen pakket ud og komme i jagttøj. Udenfor ventede vores jægere, og jeg skulle vælge, hvem af dem jeg ville ud med. Jeg valgte en temmelig kraftig jæger, hvor jakkens knapper så ud til at kunne hoppe lige ud i hovedet på mig, hvis han bare anstrengte sig en lille smule. Jeg regnede med, at han ikke fræsede af sted, og det havde jeg helt ret i. Desuden kunne han næsten ingen tyske ord kun polsk og russisk, men det lykkedes alligevel, at få alt at vide om hans børn og børnebørn en dag vi sad og ventede i bilen på Niels og hans jæger, og jeg som ikke anede, jeg kunne polsk. Han forærede mig nogle tænder fra et vildsvin, så jeg kunne se, hvor store de var. Han var i det hele taget en meget flink mand, og jeg var glad for, at jeg ikke havde valgt Niels's jæger, som indimellem havde "krudt i røven".

Den første aften kørte vi dybt ind i en skov med meget høje løvtræer på den ene side af en frodig skoveng. Der var et vandløb lige neden for tårnet, som vi sad i, og bag os var der granskov, de nærmeste træer ikke så høje, så man kunne se, hvis der kom noget gående bagfra.

Vi var jo kommet for at skyde en stor kronhjort, så da der kom 2 små grise "tøffende", sad vi bare og så på dem. Jeg havde også 1 rå for, men skød heller ikke den. I det hele taget var min jægers indstilling, at hvis man skulle skyde hjort, så skulle man ikke sidde og skyde andet, og råer var han meget imod, at man skød, men hvis jeg insisterede, kunne jeg godt få lov. De havde også, på det jagtforenings revir vi var på, en aftale om, at man ikke skød vildsvine søerne, selv om der var jagttid på dem. I det hele taget, synes jeg hans etik og moral var høj, så jeg var sikker på, at han ikke ville presse mig til noget, jeg ikke kunne forsvare.

Min jæger og hans Wartburg

Da vi i total blæksort mørke skulle tilbage til bilen gennem granerne, hvor jordbunden var som et månelandskab, savnede jeg min skydestok, som han ikke mente, jeg skulle bruge, når vi skulle sidde i tårn. Den lærte han at få med de efterfølgende gange, da det jo enten var mørkt, når vi gik ud eller hjem. Om dagen sov og spiste vi, så vi var tromletykke, da vi kom hjem til Danmark. Den næste morgen tog vi ud til det samme tårn. Det regnede lidt hele tiden og var ikke optimalt hjorte vejr, sagde min jæger. Det var meget mørkt der dybt inde i skoven, og da det lysnede lidt, så vi 2 råer og et lam, ellers så vi ingenting. Da det blev lyst pürschede vi over i højskoven, og nu forstod jeg, hvorfor vi 2 gange havde siddet i det tårn. De store træer var fejet højt oppe på stammerne, og der var masser af fod. Der var nogle kæmpe store standere til sliksten og en kæmpe høhæk, som de om vinteren fodrede i. Overalt var der spor efter en eller flere store hjorte, bare sort uheld at de ikke var der lige nu.

Vi pürschede rundt i de store skove i 2 timer i et kuperet terræn, som tog godt på kræfterne, da det var temmelig varmt og fugtigt. Lige da vi var på vej ned til bilen, en 22 år gammel Wartburg som bare trak gennem hvad som helst, opdagede min jæger noget i skovbunden i den næste bakkedal. Han lød helt ophidset, og jeg blev lidt nervøs for knapperne i jakken, da han masede opad gennem skoven. Jeg fulgte efter, og da han stillede skydestokken op, var jeg stadig ikke klar over, hvad vi egentlig var på jagt efter. "Swein, schiesen" sagde han spørgende. Ja ja, den var jeg med på, men jeg kunne ikke finde dem i kikkerten. De havde flyttet sig, så han tog igen fat i skydestokken og masede tættere på. Jeg tænkte, at de da nok løb, fordi de kunne høre damptromlen, men nej, de myldrede rundt i bunden af bakkedalen. Hvilken af dem skulle jeg dog vælge, og var det overhovedet mulig at få hold på en af dem, sådan som de myldrede rund og rodede i skovbunden. Pludselig opdagede jeg en, der stod og gnubbede sig op ad et træ. Kikkerten for øjet, men det var temmelig svært at se, hvad der var hoved og hale på grisen, da kikkerten stod på 12 ganges forstørrelse, og det kun var det midterste af grisen, der var synlig mellem 2 træer. "Store klovn" tænkte jeg om mig selv, mens jeg prøvede at huske, hvilken vej grisen var løbet hen til træerne. Skulle jeg prøve at skrue ned for

forstørrelsen, eller skulle jeg regne med min intuition, der sagde mig, at det var skulderen, den gubede. Man har jo ikke alverdens tid til sådan en beslutning, så det var min fornemmelse, der sejrede, og skuddet gik. Lige ved gubetræet lagde den sig, og min jæger sagde "sehr gut, die mutter weg" og pegede langt til højre. Det var jeg glad for at høre, for at skulle forsvare min lille nedlagte gris mod en gal so, var ikke lige noget, der var med i mine planer.

Den var stendød, da vi nåede derned. Jeg havde skudt min første gris og ville selvfølgelig meget gerne have tænderne med hjem, selv om de var meget små. Det burde ikke være så svært at forklare med tegn og fagter, så jeg viste mit gebis frem og pegede på grisen, trak lidt i mine tænder og pegede igen på grisen. Han åbnede munden på den og sagde "klein". Ja ja men jeg vil altså meget gerne have den med hjem, for det er min første gris, sagde jeg på tysk, og jeg tror, han forstod det. For en sikkerhedsskyld forklarede jeg det også lige til tolken, da vi kom hjem, og dagen efter kom min jæger så med de små tænder og også med de store på ca. 16 cm, fra en gris han havde skudt. Han syntes vist det var lidt synd for mig, at mine var så små.

Om aftenen kørte vi langt, langt væk til den fjerneste ende af deres revir. Vi kørte ind i skoven og gik derfra frem til en stor højslette, hvor der stod en hochstand i skovbrynet. Der var så meget plads i tårnet, så man både kunne sidde og se ind mod skoven og hvis man satte sig på den anden bænk, kunne man se ud over sletten, som lå brak til den ene side, og til den anden side lå som stubmark. Mens vi ventede på kronhjorten, kom der 2 smådyr ud af skoven. De drønedes rundt og havde det dejligt, og dem var der jo ingen grund til at skyde, så de forsvandt igen ind i skoven. En tæt tågebanke kom langsomt rullende ind over højsletten, mens solen gik ned. Vi sad, så vi kunne se ind på skovkanten, og pludselig kunne jeg høre noget rumstere i skoven til højre for mig. Jeg prikkede til min jæger, pegede på mit øre og på skoven. Han forstod, og de næste 10 minutter sad vi som på stilke og kikkede til den ene side og til den anden ind på skovbrynet. Intet skete, og vi var lige begyndt at slappe af, og hansvejtrækning var igen blevet normal, da der igen var nogle grene, der knækkede. Nu hørte han det også, og han så ud som om, han allerede havde bukkefeber. Jeg var sikker på, at dyrene i skoven sagtens kunne høre, hvordan han prustede og stønnede, men pludselig kom en hind frem fra skoven og stillede sig 20 meter fra tårnet. Vi sad musestille, mens hun kikkede fra side til side. Så tog hun et par skridt fremad, og derpå kom endnu en hind frem med en kalv efter sig. Nu stod de alle og kikkede på os, synes jeg, men jeg kunne høre, at der var flere dyr i skoven, så jeg pegede forsigtigt ind i skoven, så min jæger kunne forstå, at jeg ikke ville skyde en hind, men vente for at se, om hjorten kom med ud.

Pludselig bøvdede førerhinden, og det lød så højt, så jeg var lige ved at få et chok. Dyrene løb stille og roligt fremad, og ud af skoven kom en stor hjort. Hurtigt flyttede jeg mig over på sædet overfor, så jeg kunne skyde ud over sletten. "Warte, warte" sagde min jæger, og jeg regnede med, at han lige skulle tjekke, om det var en hjort, der måtte skydes. Vi måtte nemlig ikke skyde regelmæssige 8 og 10 ender, der ikke var gamle nok, så det skulle han selvfølgelig lige have tid til at se efter. Elegant løb hjorten ud på brakmarken.

Det var nu blevet temmelig mørkt, men i min gode lysfølsomme kikkert kunne jeg sagtens se hjorten, som stoppede ca. 80 meter fra tårnet lige i kanten af tågebanken, som var rykket tættere på. Den drejede hovedet mod os, og jeg kunne se, den var enorm, netop sådan en jeg var kommet efter. "Kan ich schiese" hviskede jeg. Der kom ikke en lyd. Hjorten stod stadig stille, og jeg ventede på et svar fra min jæger. Nu måtte han da have taget bestik at det gevir, tænkte jeg, og da der stadig ikke kom en lyd fra ham, vendte jeg hoved mod ham og spurgte igen. Han tog kikkerten ned, trak på skulderen og lavede "bob-bob" fagter med hænderne. Da jeg igen så efter hjorten, var den forsvundet i tågen.

Vi blev siddende 10 minutter, jeg meget slukøret og spændt på at komme hjem, så tolken kunne forklare mig, hvorfor jeg ikke havde fået lov til at skyde. Den forklaring fik jeg aldrig rigtig. Der kom hentydninger til, at han ikke ville presse mig ved at sige "schiese", men jeg havde jo selv spurgt. Måske var han nervøs for, at vi ikke kunne finde den i tågen og mørket, eller også ville han bare selv have chancen for at skyde den, men det kan jeg ikke forstå, for hans jagtforening havde jo selv bedt nogle jægere om at komme og skyde hjort, så de derigennem kunne få penge i kassen til at betale for de vildtskader, dyrene lavede på bøndernes marker i deres revir. Ærgerligt var det, og jeg drømmer stadig drømmen, hvor hjorten næsten bliver skudt.

Udsigten fra skydetårnet

Vi kørte selvfølgelig ud til den samme stige næste aften. Jeg så 2 hjorte, den ene var en spidshjort og den anden en 6 eller 8 ender. Det var lidt svært at afgøre i det tiltagende mørke. Ingen af dyrene måtte jeg skyde, da de var for unge. Den aften var der bare så mange dyr på sletten og fugle i luften, så der var nok at se på, mens vi ventede på den store kronhjort, som aldrig kom. Næste morgen, som var den sidste jagtdag, kørte vi af sted i Wartburgeren ud til et af de mest forunderlige steder, jeg var været. Vi pürschede af sted langs skovkanten, mens det endnu var helt mørkt, og pludselig stod vi ved en gammel stige, lavet af granrafter og uden tag over. Det regnede temmelig meget og afstanden mellem trinene var så stor, så jeg måtte bruge både arme og ben på at trække mig opad. Rafterne var meget glatte, og da jeg endelig kom op, var jeg ved at skride ud over kanten. Det var den eneste stige jeg så, som ikke var overdækket, og så lige i det regnvejr. Jeg satte mig forsigtigt, men da min jæger stak hovedet på over kanten viftede han med armene, og lod mig forstå, at jeg skulle rejse mig. Jeg var noget desorienteret, men gjorde det alligevel, og så trak han en stor plastik pose frem, som jeg skulle sætte mig på, så jeg ikke blev våd bagi. Selv satte han sig på et lille bitte stykke plastik, som ikke engang dækkede ¼ af hans brede bagdel.

Det var ikke til at se noget som helst den første ½ time. Lidt efter lidt kom konturerne frem, og efter 1 time dukkede terrænet frem af regndisens mørke. En grævling kom tøffende i det lange græs. Da jeg spurgte, om jeg måtte skyde den, grinede han bare, men da den var forsvundet, sagde han, at hvis den kom igen, så måtte jeg godt skyde, men så kom der nok ingen hjort. Det var utroligt, som man vænnede sig til at forstå polsk, fingersprog og så lidt tysk. Det var næsten holdt op med at regne, men da vi sad under et mange 100 år gammelt kroget fyrretræ, dryppede det til stadighed på os. Også her sad vi ved et vandløb, der løb gennem skoven. Det var en meget stor skoveng, hvor det indimellem var ældgamle egetræet. Hele skoven så ud som om, den var taget lige ud af en bog om stenalderen, og at der hvert øjeblik kunne komme en stenaldermand med sit spyd og sin økse på jagt efter et mammut. Ældgammel uspoleret skov og eng, et helt utroligt smukt sted, der manglede bare kronhjorten.

Pludselig opdagede jeg noget gråbrunt, der bevægede sig hen imod mig. Det forsvandt igen i det lange saftige græs, men så dukkede det igen op bag et af de gamle træer. Det var et vildsvin. Den så stor ud, ja den så meget stor ud, og jeg kunne se på den trekantede facon, at det var en keiler. "Schiesen" spurgte jeg, og min jæger nikkede, men sagde "kein hirsch". Nej men det var den sidste jagt, og der var måske kun 1 time, til vi ville køre hjem, så jeg prøvede at rejse mig. Det blev ved forsøget, for der var bare ekstremt glat på de våde granrafter. Jeg satte mig forsigtigt ned igen og forsøgte at finde ud af, hvordan jeg skulle kunne skyde hen over min polske jæger. Det kunne nok lade sig gøre, men hvor stor var keileren egentlig. Han mente først 70 kg, men ændrede det hurtigt til 80. Jeg tænkte, at så kunne det nok lige så godt være 100 kg og sagde, at jeg ikke ville skyde. Hvis jeg skulle skyde sådan en stor keiler, så skulle det være på en drivjagt og ikke fra et tårn. Det virkede ligesom for nemt. I det samme vendte grisen bagdelen til, og den var stor som en kæmpe tønne. Pyha, den kunne have kostet en formue, og det synes jeg ikke, det var værd at skyde en gris fra et tårn. Den sidste time pürschede vi gennem skoven, men der var ingen tegn på nogen hjorte, der hvor vi gik.

Da vi kørte tilbage, kom vi forbi en mark med over 100 traner. Selvfølgelig ville jeg gerne have haft et stort gevir med hjem, men jeg havde fået så mange oplevelser i den uspolerede natur de 4 dage, vi havde været i Polen, og jeg havde jo set hjorten. Den bliver jeg nødt til at tage ned og finde igen til næste år, og så kan det godt være, at jeg ikke venter på, at polakken får taget sig sammen til at sige "schiesen".

Indsendt af Lene Skovgaard